

Jeg tror ikke, jeg kan hamle op med dem, og for saa vidt der er Trang til at imødegaa dem, overlader jeg det til Finansministeren.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om en Forhøjelse af Jernbanetakterne staaer jeg paa det samme Standpunkt; jeg mener, at det er nødvendigt at forhøje dem. Kun bør der herved tages nøje Hensyn til, at man ikke, selv om det kun er i ringe Grad, ordner Befordringen — jeg tænker her nærmest paa Godsbefordringen, Personbefordringen skal jeg ikke inklude mig paa at omtale — paa en saadan Maade, at vi komme til at genere indenlandsk Haandværk og Industri til Fordel for Ulandet. Der er allerede offentlig fremdraget Tilfældet med Teglværksindustrien og Kalkværksindustrien, og der er sikkert med fuld Berettigelse rejst Anker mod den Bestemmelse, som i den Henseende findes paa det forelagte Lovforslag. Det maa være en Opgave for det Udvalg, som nærmere skal overveje dette Spørgsmaal, alvorligt at undersøge, om der ikke i den Henseende maa tages særlige Hensyn.

Jeg skal med et Par Ord omtale en Slutningsbemærkning i Anmærkningerne til dette Lovforslag. Det hedder her, hvor Talen er om at indregne de nye Takster i Forbindelsen med de andre Baner, at det er noget, man vil kunne gennemføre ret hurtigt for Forbindelsen med indenlandske Baner, medens det vil vare længe med Indregningen med Ulandets Baner. Her frygter jeg i nogen Grad for Fejlgreb, som kunne komme den hjemlige Industri og Virksomhed til Skade, idet man siger, at efter gammel Erfaring kan det kræve aarelange Forhandlinger. Her kunde Ulandet nemt være i Stand til at forhale disse Indregninger paa en saadan Maade, at det kommer den hjemlige Industri til Skade.

Formanden: Det er ikke Jernbanetakstloven, der ligger for.

Dinesen: Den højtærede Formand udtalte ved Mødets Begyndelse, at begge Lovforslagene kunde omtales.

Formanden: Ja, Lovforslagene om Stempelafgift og om Afgifter ved Tinglæsning.

Dinesen: Saa har jeg misforstaaet Formanden og beder undskyldte.

Jeg skal da kun i Almindelighed sige, at mine Meningsfæller ere enige om, at disse Lovforslag, som her foreligge, ikke ere til at komme uden om, naar der skal skaffes

forøgede Indtægter til Statskassen, og jeg kan ingenlunde dele de Anskuelse, der bleve udtalte af den ærede sidste Taler; det forekommer mig endogsaa, at man fra alle Sider er lige pligtig til at gaa med til at skaffe Indtægter i Statskassen. Det kan ikke bestrides, at det er de Udgifter, der særlig ere krævede fra radikal og socialdemokratisk Side, der efterhaanden ere komne til at tynges paa Budgettet i en saadan Grad, at det er aldeles nødvendigt at skaffe forøgede Indtægter for vedblivende at kunne tilfredsstille alle de Krav, som ere rejste fra de Sider, jeg her nævnedes.

Schovelin: Jeg skal have den Ære paa Højres Vegne at fremsætte nogle Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag. Min første Bemærkning gælder en Udtalelse fra den højtærede Finansminister i Gaar, som gik ud paa, at der var stor Glæde i Provinspressen over de Forslag, han her havde fremsat. Naar han er særdeles fornøjet dermed, er det — saaledes forstod jeg ham —, fordi han mener, at der er ganske speciel Samfundsforstaaelse ude paa Landet. Derimod talte han lidt haanligt om, at det var kun København, den københavnske Presse, de københavnske Selskaber, der havde været misfornøjede med disse Forslag. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister er særlig misfornøjet med, at han ikke ogsaa kan faa de københavnske Selskaber ind under sin Beskatning, men saa vidt kan i hvert Fald Lystigheden ikke gaa. Det forekommer mig — og i den Retning maa jeg tale i Tilslutning til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), der talte i Aftes —, at den højtærede Finansminister derigennem paa en farlig Maade har indrømmet, at dette Sæt af Skattelove i første Række gaar ud over Hovedstaden og Byneringen. Thi det er da let at forstaa, at ere de glade rundt om i Provinserne, er det den naturlige Glæde, man føler ved at være sluppen saa godt fra det. Derfor er det vedblivende af største Betydning at vide, hvorledes da de næste Skattelove ville blive. Naar jeg i saa Henseende har anmodet den højtærede Finansminister om dog i hvert Fald at give en Antydning af, i hvilken Retning han vil gaa, vil jeg erkende, at der ogsaa fra den højtærede Finansminister om end i meget faa Ord faldt en saadan Antydning, idet han pegede paa, at for at tilvejebringe den Rest, der manglede, maatte man gribe til saavel Forbrugsbeskatningen — selvfølgelig dog ikke